

Konwencja berneńska o ochronie dzieł literackich i artystycznych

Z dnia 9 września 1886 r., przejrzana w Berlinie dnia 13 listopada 1908 r. i w Rzymie dnia 2 czerwca 1928 r.

Dz. U. z dnia 21 listopada 1935 r., nr 84, poz. 515

Ratyfikowana zgodnie z ustawą z dn. 5 marca 1934 r. - Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 213.

W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej, My, Ignacy Mościcki, Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, wszem wobec i każdemu z osobna, komu o tem wiedzieć należy, wiadomem czynimy:

Dnia drugiego czerwca tysiąc dziewięćset dwudziestego ósmego roku przejrzana i podpisana została w Rzymie konwencja berneńska o ochronie dzieł literackich i artystycznych, z dnia 9 września 1886 r., przejrzana w Berlinie dnia 13 listopada 1908 r., o następującem brzmieniu dosłownem:

Konwencja berneńska o ochronie dzieł literackich i artystycznych

Z dnia 9 września 1886 r., przejrzana w Berlinie 13 listopada 1908 r. i w Rzymie 2 czerwca 1928 r.

Prezydent Rzeszy Niemieckiej; Związkowy Prezydent Republiki Austriackiej; Jego Królewska Mość Król Belgów; Prezydent Stanów Zjednoczonych Brazylii; Jego Królewska Mość Król Bułgarów; Jego Królewska Mość Król Danii; Jego Królewska Mość Król Hiszpanii; Prezydent Republiki Estońskiej; Prezydent Republiki Finlandzkiej; Prezydent Republiki Francuskiej; Jego Królewska Mość Król W. Brytanii, Irlandii i brytyjskich terytoriów zamorskich, Cesarz Indyj; Prezydent Republiki Greckiej; Jego Wysokość Regent Królestwa Węgierskiego; Jego Królewska Mość Król Włoch; Jego Cesarska Mość Cesarz Japonii; Jej Królewska Wysokość Wielka Księżna Luksemburgu; Jego Cesarska Mość Sułtan Marokka; Jego Księżęca Wysokość Księżę Monako; Jego Królewska Mość Król Norwegii; Jego Królewska Mość Królowa Holandii; Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej w imieniu Polski i Wolnego Miasta Gdańska; Prezydent Republiki Portugalskiej; Jego Królewska Mość Król Rumunii; Jego Królewska Mość Król Szwecji; Rada Związkowa Konfederacji Szwajcarskiej; Państwa Syrii i Wielkiego Libanu; Prezydent Republiki Czeskosłowackiej; Jego Wysokość Bej Tunisu.

W równym stopniu ożywieni pragnieniem, aby w sposób najbardziej skuteczny i jednolity ochraniać prawa autorów do ich dzieł literackich i artystycznych,

Postanowili przejrzeć i uzupełnić Akt podpisany w Berlinie 13 listopada 1908 r.

Wobec czego mianowali swymi Pełnomocnikami: (pominięto),

którzy należycie w tym celu upoważnieni, zgodzili się na to, co następuje:

Artykuł 1-szy.

Kraje, do których stosuje się konwencję niniejszą, tworzą Związek w celu ochronny praw autorów do ich dzieł literackich i artystycznych.

Artykuł 2.

1. Wyrazy "dzieła literackie i artystyczne" obejmują wszelkie utwory literackie, naukowe i artystyczne, bez względu na sposób lub formę ich wyrażenia, jako to: książki, broszury i inne pisma; odczyty, przemówienia, kazania i inne dzieła tego samego rodzaju; dzieła dramatyczne lub dramatyczno-muzyczne; dzieła choreograficzne i pantomimy, których układ sceniczny został ustalony na piśmie lub w inny sposób; utwory muzyczne ze słowami lub bez słów; utwory rysunkowe, malarskie, architektoniczne, rzeźby, utwory rytownicze i litograficzne; ilustracje, mapy geograficzne; plany, szkice i wyroby plastyczne, dotyczące geografii, topografii, architektury lub nauk.

2. Bez uszczerbku dla praw autora dzieła oryginalnego, podlegają ochronie narówni z utworami oryginalnymi, tłumaczenia, przystosowania, układy muzyczne oraz inne przeróbki dzieła literackiego lub artystycznego, jak również zbiory rozmaitych dzieł.

3. Kraje należące do Związku są obowiązane zapewnić ochronę dziełom powyżej wymienionym.

4. Dzieła sztuki stosowanej do przemysłu są chronione o tyle, o ile na to zezwala wewnętrzne ustawodawstwo każdego kraju.

Artykuł 2-bis.

1. Ustawodawstwu wewnętrznemu każdego kraju związkowego zastrzega się możliwość częściowego lub całkowitego wyjęcia z pod ochrony, przewidzianej w artykule poprzedzającym mów politycznych i mów wygłoszonych na rozprawach sądowych.

2. Ustawodawstwu wewnętrznemu każdego kraju związkowego zastrzega się również możliwość stanowienia o warunkach, pod jakimi odczyty, przemówienia, kazania i inne utwory tego samego rodzaju będą mogły być odtwarzane przez prasę. Jednakże tylko autor będzie miał prawo połączenia wspomnianych utworów w zbiór.

Artykuł 3.

Niniejszą konwencję stosuje się do utworów fotograficznych i do utworów, otrzymanych w sposób podobny do fotografii. Kraje związkowe są obowiązane zapewnić im ochronę.

Artykuł 4.

1. Autorowie, należący do jednego z krajów związkowych, korzystają w krajach innych, niż kraj powstania dzieła względem swoich dzieł bądź nieogłoszonych, bądź ogłoszonych po raz pierwszy w jednym z krajów Związku, z praw, które właściwe ustawy przyznają obecnie lub przyznają w przyszłości autorom krajowym, jak również z praw specjalnie przyznanych przez konwencję niniejszą.

2. Korzystanie z tych praw i ich wykonywanie nie jest uzależnione od żadnej formalności; korzystanie to i wykonywanie to jest niezależne od istnienia ochrony w kraju powstania dzieła. Wskutek tego, poza postanowieniami konwencji niniejszej, zakres ochrony, jako też środki dochodzenia jej, zawarowane autorowi w celu obrony jego praw, są normowane wyłącznie według ustawodawstwa tego kraju, w którym żąda się ochrony.

3. Za kraj powstania dzieła uważa się: co do utworów nieogłoszonych - kraj, do którego należy autor; co do utworów ogłoszonych kraj, w którym po raz pierwszy zostały ogłoszone, co do utworów zaś ogłoszonych jednocześnie w kilku krajach związkowych, ten z krajów, którego ustawodawstwo przyznaje najkrótszy czas ochrony. Co do utworów ogłoszonych jednocześnie w kraju nienależącym do Związku i w kraju związkowym, ten drugi uważany jest wyłącznie za kraj powstania utworu.

4. W sensie konwencji niniejszej przez "utwory ogłoszone" należy rozumieć utwory wydane. Nie stanowi ogłoszenia przedstawienie utworu dramatycznego lub dramatyczno-muzycznego, wykonanie dzieła muzycznego, wystawienie dzieła sztuki i budowa dzieła architektonicznego.

Artykuł 5.

Autorowie należący do jednego z krajów związkowych, którzy wydają po raz pierwszy utwory swoje w innym kraju związkowym, korzystają w tym kraju z tych samych praw, co autorowie krajowi.

Artykuł 6.

1. Autorowie, nie należący do żadnego z krajów związkowych, którzy po raz pierwszy ogłaszają swoje utwory w jednym z tych krajów, korzystają w nim z tych samych praw, co i autorowie krajowi, a w innych krajach związkowych - z praw przyznanych przez konwencję niniejszą.
2. Niemniej jednak, jeżeli jakikolwiek kraj nie należący do Związku nie chroni w sposób dostateczny dzieł autorów należących do jednego z krajów Związku, wtedy ten kraj będzie mógł ograniczyć ochronę utworów, których autorowie w chwili pierwszego ogłoszenia tych utworów należą do drugiego kraju i nie mają faktycznego zamieszkania w jednym z krajów związkowych.
3. Żadne ograniczenie, ustanowione na mocy ustępu poprzedzającego, nie będzie mogło szkodzić prawom, jakie autor nabył do dzieła ogłoszonego w jednym z krajów związkowych przed wprowadzeniem w wykonanie tego ograniczenia.
4. Kraje związkowe, które na mocy artykułu niniejszego ograniczą ochronę praw autorskich, zawiadomią o tem Rząd Związkowy Szwajcarski przez deklarację na piśmie, wymieniając w niej kraje, w stosunku do których ochrona została ograniczona, jak również ograniczenia, którym podlegają prawa autorów, należących do tych krajów. Rząd Związkowy Szwajcarski zakomunikuje natychmiast o tym fakcie wszystkim krajom związkowym.

Artykuł 6-bis.

1. Niezależnie od majątkowych praw autorskich, a nawet po ich ustąpieniu, autor zachowuje prawo dochodzenia autorstwa utworu, jak również prawo sprzeciwienia się wszelkiemu zniekształceniu, okaleczeniu lub innej zmianie wspomnianego utworu, która mogłaby przynieść ujmę jego godności lub dobrej sławie.
2. Ustalenie warunków wykonywania tych praw należy do ustawodawstwa narodowego krajów związkowych. Środki ochrony tych praw będą uregulowane przez ustawodawstwo tego kraju, w którym żąda się ochrony.

Artykuł 7.

1. Czas trwania ochrony przyznanej konwencją niniejszą obejmuje życie autora i pięćdziesiąt lat po jego śmierci.
2. Jednakże w przypadku, w którym czas trwania ochrony nie byłby przyjęty jednolicie przez wszystkie kraje związkowe, czas ten określi ustawodawstwo kraju, w którym żąda się ochrony, i okres ten nie będzie mógł przekraczać czasu trwania ochrony ustalonego w kraju powstania utworu. Wobec tego kraje związkowe będą obowiązane stosować postanowienia poprzedniego ustępu tylko w zakresie, w którym jest on zgodny z ich prawem wewnętrznym.
3. Dla utworów fotograficznych i utworów otrzymywanych w sposób podobny do fotografii, dla utworów pośmiertnych, dla utworów anonimowych lub wydanych pod pseudonimem, czas trwania ochrony określa ustawa kraju, w którym żąda się ochrony, jednakże czas ten nie może przekraczać czasu trwania ochrony, ustalonego w kraju powstania utworu.

Artykuł 7-bis.

1. Czas trwania prawa autorskiego, służącego wspólnie współtwórcom utworu oblicza się według daty śmierci ostatniego pozostałego przy życiu współtwórcy.
2. Autorowie należący do krajów, które przyznają czas trwania ochrony krótszy od przewidzianego w ustępie pierwszym, nie mogą domagać się w innych krajach związkowych dłuższej ochrony.
3. W żadnym razie czas trwania ochrony nie będzie mógł upłynąć przed śmiercią ostatniego pozostałego przy życiu współtwórcy.

Artykuł 8.

Autorowie utworów nieogłoszonych, należący do jednego z krajów związkowych, i autorowie utworów ogłoszonych po raz pierwszy w jednym z tych krajów, korzystają w innych krajach związkowych w ciągu całego czasu trwania ochrony co do utworu oryginalnego, z wyłącznego prawa do dokonania przekładu lub do dania upoważnienia na przekład ich utworów.

Artykuł 9.

1. Feljetony powieściowe, nowele i wszelkie inne utwory, bądź literackie, bądź naukowe, bądź artystyczne, bez względu na ich przedmiot, ogłoszone w dziennikach lub pismach periodycznych w którymkolwiek z krajów związkowych, nie mogą być odtwarzane w innych krajach bez zgody autorów.
2. Aktualne artykuły dyskusyjne na tematy ekonomiczne, polityczne lub religijne mogą być odtwarzane przez prasę, jeżeli odtworzenie ich nie jest wyraźnie zastrzeżone. Jednak źródło winno być zawsze jasno wskazane; sankcję tego obowiązku określa ustawodawstwo kraju, w którym żąda się ochrony.
3. Ochrona konwencji niniejszej nie rozciąga się na wiadomości bieżące lub na działy drobnych wypadków, mające charakter zwykłych informacji prasowych.

Artykuł 10.

O prawie czynienia dozwolonych zapożyczeń z utworów literackich lub artystycznych dla wydawnictw przeznaczonych do nauczania, albo mających charakter naukowy, lub wypisów, stanowi ustawodawstwo krajów związkowych, oraz osobne umowy, już zawarte, lub te, które mają być pomiędzy nimi zawarte.

Artykuł 11.

1. Postanowienia konwencji niniejszej stosuje się do publicznego wystawiania utworów dramatycznych lub dramatyczno-muzycznych i do publicznego wykonywania utworów muzycznych, bez względu na to, czy utwory te były ogłoszone, czy nie.
2. Autorowie utworów dramatycznych albo dramatyczno - muzycznych przez cały czas trwania ich prawa do utworu oryginalnego korzystają z ochrony przed nieupoważnionem wystawianiem publicznym ich utworów w przekładzie.

3. Aby korzystać z ochrony, z niniejszego artykułu wynikającej, autorowie nie mają obowiązku, przy ogłaszaniu swych utworów, zabraniać ich wystawiania lub wykonywania publicznego.

Artykuł 11-bis.

1. Autorowie utworów literackich i artystycznych korzystają z wyłącznego prawa do zezwalania na publiczne rozpowszechnianie swych utworów za pomocą radja.

2. Do narodowych ustawodawstw krajów związkowych należy unormowanie warunków wykonywania prawa, w ustępie poprzednim wskazanego, warunki te wszakże będą miały skutek ściśle ograniczony do kraju, któryby je ustanowił. Warunki te nie mogą w żadnym razie przyczyniać uszczerbku ani moralnemu prawu autora, ani też prawu autora do otrzymania słusznego wynagrodzenia, które, w braku porozumienia ustala właściwa władza.

Artykuł 12.

Do niedozwolonych odtworzeń, do których stosuje się konwencję niniejszą, zaliczają się w szczególności dokonane bez upoważnienia przyswojenia pośrednie utworu literackiego lub artystycznego, jako to: przystosowania, układy muzyczne, przeróbki powieści, noweli lub poezji na sztukę teatralną i odwrotnie i t.d., o ile są one tylko odtworzeniem tego samego utworu w tej samej formie, albo w innej formie ze zmianami, dodatkami lub skrótami nieistotnymi i nie noszą cechy nowego dzieła oryginalnego.

Artykuł 13.

1. Autorowie utworów muzycznych mają wyłączne prawo udzielania upoważnień do: 1) przenoszenia tych dzieł na instrumenty, służące do mechanicznego ich odtwarzania, 2) publicznego wykonywania tych dzieł zapomocą takich instrumentów.

2. Ustawodawstwo wewnętrzne każdego kraju będzie mogło ustanowić, o ile go to dotyczy, zastrzeżenia i warunki zastosowania tego artykułu, ale wszystkie tego rodzaju zastrzeżenia i warunki będą ściśle ograniczone do tego kraju, któryby je ustanowił.

3. Przepisy ustępu 1 nie mają mocy wstecznej, a wobec tego nie będą stosowane w kraju związkowym do utworów, prawnie przeniesionych w tymże kraju na instrumenty mechaniczne przed wejściem w życie konwencji, podpisanej w Berlinie 13 listopada 1908, a jeżeli chodzi o kraj, któryby przystąpił do Związku od tej daty lub któryby przystąpił w przyszłości, przed datą jego przystąpienia.

4. Przeróbki, dokonane na mocy ustępów 2 i 3 artykułu niniejszego, wprowadzone bez zgody stron interesowanych do kraju, w którym nie byłyby dozwolone, będą mogły w tym kraju ulec zajęciu.

Artykuł 14.

1. Autorowie utworów literackich, naukowych i artystycznych mają wyłączne prawo udzielania upoważnień do odtwarzania, przystosowania i publicznego przedstawiania swoich utworów zapomocą kinematografu.

2. Narówni z utworami literackimi i artystycznymi podlegają ochronie utwory kinematograficzne, jeżeli autor nada utworowi charakter oryginalny. Jeżeli tego charakteru brak, to utwór kinematograficzny korzysta z ochrony utworów fotograficznych.

3. Bez uszczerbku dla praw autora dzieła odtworzonego lub przystosowanego, utwór kinematograficzny doznaje ochrony jak utwór oryginalny.

4. Postanowienia poprzedzające stosuje się do odtwarzania lub wytwarzania dzieła, otrzymywanego zapomocą wszelkich innych sposobów, podobnych do kinematografii.

Artykuł 15.

1. Ażeby autorowie utworów, chronionych konwencją niniejszą, byli uważani, aż do dowodu przeciwnego, za autorów i w następstwie tego by mieli możliwość ścigania podrabiaczy przed sądami różnych krajów związkowych, wystarczy, aby nazwisko ich było wskazane na utworze w przyjęty zwykły sposób.

2. Co do dzieł wydanych bezimiennie lub pod pseudonimem, wydawca, którego nazwisko wskazane jest na utworze, mocen jest bronić praw służących autorowi. Jest on, bez innych dowodów, uważany za przedstawiciela autora bezimiennego lub piszącego pod pseudonimem.

Artykuł 16.

1. Każdy utwór podrobiony może ulec zajęciu przez właściwe władze krajów związkowych, w których utwór oryginalny korzysta z ochrony prawnej.

2. W krajach tych zajęcie może być również stosowane do odtworzeń, pochodzących z kraju, w którym utwór nie korzysta z ochrony lub przestał z niej korzystać.

3. Zajęcia dokonywa się zgodnie z ustawodawstwem wewnętrznym każdego kraju.

Artykuł 17.

Przepisy konwencji niniejszej nie mogą ubliżać w niczem prawu, jakie służy rządowi każdego z krajów związkowych do zezwalania, nadzorowania, zakazywania, zapomocą środków prawodawczych lub policji wewnętrznej, rozpowszechniania, przedstawiania, wystawiania wszelkiego utworu czy produkcji, względem których władza właściwa miałaby prawo to wykonać.

Artykuł 18.

1. Konwencję niniejszą stosuje się do wszystkich utworów, które z chwilą wejścia jej w życie nie stały się jeszcze dobrem ogólnem w kraju powstania dzieła, z powodu upływu czasu trwania ochrony.

2. Gdyby jednak przez upływ czasu trwania ochrony, która mu była poprzednio przyznana, utwór jaki stał się już dobrem ogólnem w kraju, gdzie się żąda ochrony, tam już utwór ten nie będzie ponownie chroniony.

3. Stosowanie tej zasady nastąpi na podstawie przepisów, mieszczących się w specjalnych konwencjach, już istniejących między krajami związkowymi lub w tych, które mają być w tym celu

zawarte. W braku podobnych przepisów odnośne kraje, każdy dla siebie, określają warunki stosowania tej zasady.

4. Przepisy poprzedzające stosuje się również w razie nowych przystąpień do Związku i w przypadku, kiedy czas trwania ochrony zostałby przedłużony przez zastosowanie artykułu 7, lub przez zrzeczenie się zastrzeżeń.

Artykuł 19.

Przepisy konwencji niniejszej nie stanowią przeszkody do domagania się zastosowania przepisów szerszych, jakiby były wydane przez ustawodawstwo któregokolwiek z krajów związkowych na korzyść cudzoziemców wogóle.

Artykuł 20.

Rządy krajów związkowych zastrzegają sobie prawo zawierania między sobą układów odrębnych, o ile układy te miałyby zabezpieczać autorom prawa rozleglejsze od tych, które im przyznaje Związek, lub też miałyby zawierać inne jeszcze postanowienia, nie sprzeciwiające się konwencji niniejszej. Postanowienia układów istniejących, które odpowiadają powyższemu warunkom, pozostają w mocy.

Artykuł 21.

1. Urząd międzynarodowy pod nazwą "Biuro Związku międzynarodowego ochrony utworów literackich i artystycznych" zostaje utrzymany.
2. Biuro to podlega wysokiemu zwierzchnictwu Rządu Związkowego Szwajcarskiego, który zajmuje się jego organizacją i czuwa nad jego działalnością.
3. Urzędowym językiem Biura jest język francuski.

Artykuł 22.

1. Biuro międzynarodowe skupia informacje wszelkiego rodzaju, dotyczące ochrony praw autorów do ich utworów literackich i artystycznych; uzgadnia je i ogłasza. Biuro zajmuje się badaniem spraw użyteczności ogólnej, dotyczących Związku, i na podstawie dokumentów, dostarczanych mu przez różne administracje, wydaje pismo periodyczne w języku francuskim, omawiające sprawy, dotyczące przedmiotu Związku. Rządy krajów związkowych zastrzegają sobie prawo upoważnienia Biura, za wspólnym porozumieniem, do wydania publikacji w jednym lub w kilku innych językach, o ile doświadczenie wykaże potrzebę tegoż.
2. Biuro międzynarodowe powinno każdej chwili służyć członkom Związku wszelkimi im potrzebnymi specjalnymi informacjami w sprawach, dotyczących ochrony utworów literackich i artystycznych.
3. Dyrektor Biura międzynarodowego składa ze swych czynności sprawozdanie coroczne, które podaje się do wiadomości wszystkim członkom Związku.

Artykuł 23.

1. Koszty utrzymania Biura Związku międzynarodowego ponoszą wspólnie kraje związkowe. Aż do wydania w tej mierze nowych zarządzeń, koszty te nie będą mogły przekroczyć sumy stu dwudziestu tysięcy franków szwajcarskich rocznie. Suma ta w razie potrzeby, będzie mogła być powiększona na mocy jednozgodnej uchwały jednej z konferencji, przewidzianych w artykule 24.

2. W celu określenia części, która przypada na każdy kraj z tej ogólnej sumy kosztów, kraje związkowe oraz te, które w następstwie do Związku przystępują, zostają podzielone na sześć klas, uczestniczących w kosztach, w stosunku do pewnej ilości jednostek, mianowicie:

1 klasa - 25 jednostek

2 klasa - 20 jednostek

3 klasa - 15 jednostek

4 klasa - 10 jednostek

5 klasa - 5 jednostek

6 klasa - 3 jednostki.

3. Współczynniki powyższe mnoży się przez ilość krajów każdej klasy, a suma otrzymanych w ten sposób iloczynów tworzy ilość jednostek, przez którą ogólna suma wydatków winna być podzielona. Jednostką udziału w wydatkach będzie iloraz, uzyskany w ten sposób.

4. Każdy kraj oświadczy w chwili swego przystąpienia, do której z powyższych klas chce być zaliczony; będzie on jednak zawsze mógł następnie oświadczyć, że chce być zaliczony do innej klasy.

5. Administracja szwajcarska układa budżet Biura i wykonywa nadzór nad jego wydatkami, wypłaca potrzebne zaliczki i ustala roczne obrachunki, które będą następnie komunikowane wszystkim innym administracjom.

Artykuł 24.

1. Konwencja niniejsza może być poddawana przejrzewiu w celu wprowadzenia do niej ulepszeń, zmierzających do udoskonalenia systemu Związku.

2. Kwestje tego rodzaju, podobnie jak kwestje dotyczące rozwoju Związku z innych punktów widzenia będą rozważane na konferencjach, odbywanych kolejno w krajach związkowych z udziałem delegatów tych krajów. Administracja kraju, w którym będzie się odbywała konferencja, winna z pomocą Biura międzynarodowego przygotować prace konferencji. Dyrektor Biura jest obecny na posiedzeniach konferencji i bierze udział w dyskusji bez głosu decydującego.

3. Żadna zmiana w konwencji niniejszej nie ma obowiązującej mocy dla Związku, jeżeli nie została jednomyślnie uchwalona przez kraje, wchodzące w jego skład.

Artykuł 25.

1. Kraje nienależące do Związku, a zapewniające ochronę ustawową praw, stanowiących przedmiot niniejszej konwencji, mogą na własne żądanie do niej przystąpić.
2. Przystąpienie zostanie notyfikowane na piśmie Rządowi Związkowemu Szwajcarskiemu, który zawiadomi o tem wszystkie inne Rządy.
3. Przystąpienie pociąga za sobą, samo przez się, przyłączenie się do wszystkich warunków oraz przypuszczenie do wszystkich korzyści, zastrzeżonych w konwencji niniejszej, i osiągnięcie skutki w miesiąc po wysłaniu przez Rząd Związkowy Szwajcarski urzędowego zawiadomienia do innych krajów Związku, chyba że kraj przystępujący wskazał datę późniejszą. Przystąpienie wszakże będzie mogło zawierać wzmiankę, że kraj życzy sobie, przynajmniej tymczasowo, zastąpić postanowienia art. 8 co do tłumaczeń, postanowieniami art. 5 konwencji związkowej z r. 1886, przejranej w Paryżu w 1896 r., przyczem rozumie się, że postanowienia powyższe mają na względzie jedynie tłumaczenia na język lub na języki danego kraju.

Artykuł 26.

1. Każdy z krajów związkowych może w każdym czasie zawiadomić urzędowo na piśmie Rząd Związkowy Szwajcarski, że konwencja niniejsza stosuje się do całości lub do części jego kolonij, ziem pod protektorem, pod mandatem, lub wszelkich innych terytoriów, poddanych jego zwierzchnictwu lub jego władzy lub wszelkich terytoriów, pod suzerennością, a wówczas konwencja będzie miała zastosowanie do wszystkich terytoriów, w notyfikacji wskazanych. W braku takiej notyfikacji konwencja nie będzie miała zastosowania do tych terytoriów.
2. Każdy z krajów związkowych może w każdym czasie zawiadomić na piśmie Rząd Związkowy Szwajcarski o tem, że niniejsza konwencja przestaje mieć zastosowanie do całości lub do części terytoriów, które były przedmiotem notyfikacji przewidzianej w ustępie poprzednim, a wówczas konwencja przestanie mieć zastosowanie na terytoriach wskazanych w notyfikacji w dwanaście miesięcy po otrzymaniu notyfikacji, skierowanej do Rządu Związkowego Szwajcarskiego.
3. Wszelkie notyfikacje, skierowane do Rządu Związkowego Szwajcarskiego, zgodnie z postanowieniami ustępów 1 i 2 niniejszego artykułu, będą zakomunikowane przez ten Rząd wszystkim krajom, należącym do Związku.

Artykuł 27.

1. Konwencja niniejsza zastąpi w stosunkach pomiędzy krajami związkowymi Konwencję Berneńską z dnia 9 września 1886 i akty, które ją potem kolejno poddały rewizji. Akty poprzednio obowiązujące zachowają swą moc w stosunkach pomiędzy temi krajami, któreby nie ratyfikowały konwencji niniejszej.
2. Kraje, w których imieniu konwencja niniejsza jest podpisana, będą mogły zachować nadal korzyści z zastrzeżeń, jakie poczyniły poprzednio, pod warunkiem, że oświadczą o tem przy składaniu dokumentów ratyfikacyjnych.

3. Kraje, będące obecnie uczestnikami Związku, a w których imieniu konwencja niniejsza nie będzie podpisana, będą mogły do niej przystąpić potem w każdym czasie. W tym przypadku będą mogły korzystać z postanowień poprzedniego ustępu.

Artykuł 28.

1. Konwencja niniejsza będzie ratyfikowana, a dokumenty ratyfikacyjne będą złożone w Rzymie najpóźniej w dniu 1 lipca 1931 r.

2. Wejdzie ona w życie pomiędzy krajami związkowymi, które ją ratyfikowały, w miesiąc po tej dacie. Jednakże, jeżeliby przed tą datą konwencja była ratyfikowana przez sześć co najmniej krajów związkowych, to weszłaby ona w życie pomiędzy temi krajami związkowymi w miesiąc po zanotyfikowaniu im przez Rząd Związkowy Szwajcarski o złożeniu dokumentów szóstej ratyfikacji, w stosunku zaś do krajów związkowych, któreby ją ratyfikowały następnie - w miesiąc po notyfikacji każdej z tych ratyfikacji.

3. Kraje, do Związku nienależące, będą mogły, aż do dnia pierwszego sierpnia 1931 r. przyłączyć się do Związku przez przystąpienie bądź do konwencji, podpisanej w Berlinie 13 listopada 1908, bądź też do niniejszej konwencji. Poczynając od dnia pierwszego sierpnia 1931 będą one mogły przystąpić tylko do niniejszej konwencji.

Artykuł 29.

1. Konwencja niniejsza pozostaje w mocy przez czas nieokreślony, aż do upływu jednego roku, poczynając od dnia jej wymówienia.

2. Wymówienie takie będzie skierowane do Rządu Związkowego Szwajcarskiego. Będzie ono miało skutek jedynie tylko w stosunku do kraju, który wymówienie to uczynił. Konwencja zaś będzie nadal obowiązywała wszystkie inne kraje związkowe.

Artykuł 30.

1. Kraje, które wprowadzają do swego ustawodawstwa pięćdziesięcioletni okres trwania ochrony, przewidziany w ustępie 1 art. 7 niniejszej konwencji, zawiadomią o tem piśmienną deklaracją Rząd Związkowy Szwajcarski, który zawiadomi o tem natychmiast wszystkie inne kraje związkowe.

2. To samo stosuje się do tych krajów, które zrzekną się zastrzeżeń, poczynionych lub utrzymanych przez nie na mocy art. 25 i 27.

Na dowód czego właściwi pełnomocnicy konwencję niniejszą podpisali.

Sporządzono w Rzymie, dnia 2 czerwca 1928, w jednym egzemplarzu, który będzie złożony w archiwach Królewskiego Rządu Włoch. Odpis należyście uwierzytelniony za zgodność przesłany zostanie drogą dyplomatyczną każdemu krajowi związkowemu.